

פרידה מאיש המנגינות והצלילים / יניב שגיא

דברים בהלוויה

אהוד יקר, המסע הסתיים, או יותר נכון במקרה שלך - יצירת חייך נִדְמָה. מסע מוזיקלי בשבילי החיים והחברה של עין השופט, מצויד בקול בס' שאין שני לו, ובבסון' שנשמתך הגדולה יצאה בצלילים הנפלאים שהפקת.

מצויד באהבה גדולה לאנשים ולמקום, ולצידם כעסים לא פחות גדולים כאשר מישהו או משהו ניסו לעכב אותך בדרכך.

אהוד היחפן, ששום תקנון לא ימנע את כניסתו היחפה לחדר האוכל, וגשם וקור כנראה לא חדרו את כפות רגליו המחוספסות.

אהוד האומן והיוצר, שהיה הבסיס למוזיקה שלנו מזה מספר עשורים. מביא לנו את יהודי מנוחין ואייזק שטרן, את המוסיקאמרה עם הכישרונות הצעירים המבטיחים ביותר, את בית הקשתות וסדרת הקונצרטים הקאמריים הטובים ביותר בישראל.

אהוד שלנו היה מורכב מאוד ואהוב כל כך. מדויק עד כאב. פרפקציוניסט. לא מתפשר ולא נותן הנחות לאף אחד, ובעיקר לעצמו. בולדוזר של המעשים הטובים.

לפעמים היה מבטך רך ואוהב, לפעמים חמור וכועס, לפעמים מתריס - תמיד היה זה מבט עמוק וחודר.

כשהיינו נערים במוסד, אימת בני הנוער באזור הייתה המזוקנים של עין השופט. נהגתי להתגונן ולנסות

לשמור על כבודנו ודרשתי לקבל את שמות המזוקנים המפחידים לכאורה. לרוב שמך היה עולה בין

הראשונים, מה שהיה מקל מאוד על מלאכתי: עזבו, הייתי אומר, נשמה רכה - טלה בתחפושת של אריה, רק

תדברו איתו דקה על מוזיקה ואתם מסודרים....

כן, ככה הכרתי אותך - כאבא של יותם, בן קבוצתי היקר, כשותף לאמונה בקיבוץ ולגאוה העינשופטית, שלא יודעת גבולות.

כחבר של אבא שלי, שלאחר מותו הפתאומי אתה מלקט צלילים מיותמים, שהתנפצו לערב ה-30 לזכרו.

מלווה אותי בביצוע הרקוויאם לקרן יער, שהמלחין נועם שריף כתב, ביוזמתך, בשביל שאני, ילד בן 17 -

אנגן לזכר אבי, ואז פותח את ההספד המדהים שלך בדרכך הטיפוסית במילים - יענקלה, אני כועס... זהו

אהוד, נותן את הכל בקול גדול.

יותם, אילן, יפעת, מיה, זכיתם לגדול בערוגה המפוארת של אהוד. לא תמיד זה היה קל - זה בטוח, אבל הרבה

מאוצרות היופי שטמונים בכם ובכן נשתלו שם, בניגוניו של אביכם. איתכם בכאב בשעת פרידה זו.

וגם אתכן, פנינה של הפרקים האחרונים ביצירה הנפלאה של אהוד, ורותי של הפרקים הקדומים יותר.....

אנחנו כולנו נצטרך איזו דקה או שתיים להתרגל שוב למציאות החדשה, בלעדייך.

כמו ששרת עם פנינה בחתונה של גליה ושלי...: "אם, אם רק נרצה, נהיה כאן גם מחר, לא נתנצל תראה כעת

זה לא חשוב".....

אדמת עין השופט, שנרכשה הרבה בזכות מאמציו של אבא יהושע לייבנר, קולטת אליה היום את אחד מגדולי

אוהביה ומאבני הראשה לתרבות המוזיקלית שלה.

רגע השיא שלי בסדר הפסח הקיבוצי היה תמיד כשאהוד היה עולה על הבמה ובקולו העמוק, החם והנוגע, היה

שר: "ציון תמתי, ציון חמדתי /
לך נפשי מרחוק הומייה /
תשכח ימיני אם אשכחך יפתי /
עד תאטר בור קברי עלי פיה."
אהוד יקר, לא נשכחך, מסכת חיך
הסתיימה אבל קולך ימשיך להדהד
וצלילך ימשיכו להישמע בעין
השופט.
תודה על כל מה שנתת, עשית ויצרת.

אהוד שר בפסח, 1988

